

1973 NOV - 1

LUDAS MATYI

792

EMLÉKEK A FELD SZÍNHÁZRÓL

A múlt század végén Városligeti Aréna Színpad néven nyílt meg a liget egyetlen kőszínháza, amelyet a pestiek az igazgatóbérlet után mindvégig csak Feld Színháznak neveztek. A Bécsből ideszármazott Feld Zsigmond lelkes színházeMBER volt, kitűnő színész és rendező, de az üzlethez mit sem értett, s a pénzből, az átkozott pénzből, mindég csak kevés akadt a théatrum kasszájában. Egyszer megtörtént vele az a páratlan eset, hogy százezer koronát nyert az osztályorsjátékon, amit ráköltött a színházra, s a nyert vagyomból magának csak egy sötét-kék öltönyt vásárolt, — részletre. Színházi körökben Feld tatának nevezték, s jó humora miatt az anekdoták tömegét mesélték róla...

Salamon Béla még kezdő és fiatal tagja volt a Nagy Endre kabarének, mikor Feld kisebb szerepet kínált fel neki a nyári szezonra... Nem valami hálás szerep igazgató úr — mondotta fanyalogva az ifjú, de öntudatos művész... Ez nem hálás szerep? — méltatlankodott Feld tata. — Már az első felvonásban megüt a guta, és mehetsz vacsorázni!

Az „Operabál” bemutatója után néhány nappal Feld a New York kávéházban ráförmedt Béldi Izorra, a Pesti Hírlap ismert kritikusára. „Uram! A kritikájával tönkretette a darabom!” „Hogyan? Hiszen csupa jót írtam” — védekezett Béldi. „Ördögöt jót! Dicsérte a bonyolult orchestrációt, írt poliphoniáról, chromantikáról, rejtett finomságokról... Most

mondja őszintén, ki vesz ezek után pénzért jegyet a ligetben?”

„Főpróbára készülünk, most nem érek rá” — rivallt ingerülten Feld Zsigmond az elsején inkasszóra jelentkező színházi szabórra, aki erre felháborodva megjegyezte: „Igazgató úr megfelekedzik róla, hogy legutóbb becsületszavát adta; elsején végre kiegyenlíti a számlát!” — „Kedvesem — válaszolt Feld békítően — hát azt hiszi, van nekem időm odahallgatni, mikor valamit ígérek?”

A társulat egy fiatal segédszínésznője keserves sírással állított be az igazgatói irodába tanácsot kérni Feld tatától... Teherbe esett, s a vőlegénye elhagyta. Ezt nem meri elmondani otthon, inkább a Dunának megy. „Micsoda badarság ez kedves gyer-

mekem! — vigasztalta Feld. — Én a színházi világból nagyon jól ismerem a maga kedves nagymamáját Sári kisasszonyt, és a arága mamáját, Mici kisasszonyt. Mindketten így jártak. Nyugodtan elmondhat nekik mindent!”

Offenbachot játszottak a ligeti színházban, a „Hoffmann meséit”, s a tapsokat köszönő színészek között Feld tata is ott hajlongott a lámpák előtt, majd az öltöző folyosóján belekarolt az ismert színházi kritikusba: „Kedves mester! Nagyon kérem, a beszámolójában említsen meg engem is!” „Önt, igazgató úr? — csodálkozott az. — De hiszen semmi köze a darabhoz, még csak nem is rendezte! Mit írhatnak önről?” Mire Feld kis tündés után: „Írja azt, hogy az elhunyt szerzők helyett Feld Zsigmond igazgató köszönte meg az ünneplést.”

Andor Leon